

И послѣдниятъ день на животътъ му, сутрината, като цалунѣ едно распятие, което му подаде Кралъ, каза още: «И ти сѣщо, който бѣше божественъ, смъртъта ти се погрузи; и рече: Прости ме ако го казувамъ и азъ, защото повтарямъ още другитѣ думи:»

Слѣдъ смъртъта на Оробони, пакъ се разболѣхъ. Чяхахъ да идѣ при него; и ми бѣше драго. Обаче, можяхъ ли да напуснѣ безъ жялость Марончели?

По много отъ единъ пѣтъ, прострѣнъ върху дюшекътъ си, той четеше и съчиняваше стихове, или може, както азъ, като се прѣструваше, че ужъ се забавлява съсъ занимањето, мислеше върху злочеститѣ ни, азъ го глѣдахъ нажялено, а той ми казваше:

«Колко животътъ ти ще бѣде още по злочестъ, когато чясътъ на смъртъта ми удари, когато ме видишь грабнѣтъ отъ тая стая, когато, като погледнешъ на гробищата, ще кажешъ: «И Силвио е тамъ!» И азъ плачяхъ върху горкото това осамотено сѣщество, и желаяхъ за да му даджтъ единъ другаръ, способенъ да го оцѣни, както го бѣхъ азъ оцѣнилъ, — или пакъ още Господъ, като продѣлжи мжкитѣ ми, да ми остави сладкото право да утѣшиж мжкитѣ на тоя злочестъ, като ги сподѣлиж.

Не щж кажиж тука колко пѣтя се осѣтихъ боленъ и оздравялъ; нѣ помощъта, която намирахъ у Марончели, бѣше сѣкога помощъта на най нѣжниятъ братъ.

Видеше ли, че не сжмъ разположенъ да говориж, той мълчеше; ако, напротивъ, той се надѣваше да